

ה"ת 22374/03/20 - אריה שוורץ נגד מדינת ישראל, תחנת מעלה אדומים

בית משפט השלום בירושלים

ה"ת 22374-03-20 שוורץ נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט ביאלין אלעזר
המבקש	אריה שוורץ ע"י ב"כ עו"ד זוהר חדד
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל תחנת מעלה אדומים

החלטה

1. לנוכח מצב החירום הבריאותי ובשים לב לכך שהבקשה נשוא ההליך אינה נמנית על הנושאים המפורטים בסעיף 3 לתקנות בתי המשפט ולשכות ההוצאה לפועל (סדרי דין במצב חירום מיוחד), התשנ"א-1991, החלטה זו ניתנת על בסיס עיון בטיעוני הצדדים ובתיק החקירה, וזאת בהתאם להסכמת הצדדים.
2. לגופה של בקשה; לפניי בקשה להשבת תפוס - רכב מסוג פיאט דוקאטו מ.ר. 49652901 (להלן: "הרכב"). על אף שהדבר לא צוין מפורשות בבקשה דומה כי הבקשה הוגשה לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחפיז) התשכ"ט-1969 (להלן: "הפסד"פ). כך ניתן להבין, בין היתר, לנוכח עילות התפיסה לכאורה אותן פירט ב"כ המבקש בסעיף לבקשתו. יצוין בהקשר זה עוד כי גם המשיבה, התייחסה לבקשת המבקש כתפוס שהשבתו מתבקשת לפי הוראות הפסד"פ.
3. מכל מקום, בבקשה נטען כי המבקש השכיר את הרכב במסגרת עסק של השכרת רכב שבבעלותו. לטענת המבקש, במקרה זה, השוכר עשה שימוש חורג, בלא ידיעת המבקש, בכך שהשתמש ברכב לצורך הובלת ציוד למסיבה. ב"כ המבקש טען עוד כי עילות התפיסה הנקובות בסעיף 32 (א) לפסד"פ לא מתקיימות בקשר לתפיסת הרכב במקרה זה. בהמשך טיעוניו ב"כ המבקש התייחס לתכלית התפיסה, לצורך בנקיטת אמצעים מידתיים ולחלופת תפיסה הנדרשות במקרה זה. לאחר שתגובת המשיבה הועברה לעיונו, הוסיף ב"כ המבקש כי חרף טענות המשיבה לקיומה של תשתית ראייתית כנגד המבקש, האחרון לא נחקר בחשד למעורבות בעבירה כלשהי ביחס לאירוע הנחקר. מטעמים אלו, עתר ב"כ המבקש להשבת הרכב לידי המבקש.
4. המשיבה התנגדה לבקשת המבקש. לטענתה קיים מסד ראייתי הקושר בין המבקש לבין ביצוע העבירות הנחקרות. המשיבה טענה שהדין והפסיקה מחייבים טוען לזכות להגיש בקשה כאמור בצירוף תצהיר. בהקשר זה הפנתה המשיבה לחקיקה ולפסיקה הנוגעים להליכים לפי הפסד"פ. בשולי תגובתה, הציעה היחידה החוקרת להורות

על שחרור הרכב לחלופת תפיסה בהפקדה של כ-30% משווי הרכב לצד ערבויות נוספות.

5. לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובה לבקשה ובהתייחסויות הנוספות שהוגשו על ידי הצדדים, אני נעתר לבקשה באופן חלקי ומורה על שחרור הרכב לחלופת תפיסה בתנאים וזאת מהטעמים שיפורטו להלן.

6. ראשית, באשר **לקיומו של חשד סביר כלפי המבקש** - בעל הרכב; עיינתי בתיק החקירה וסימנתי את עיקרי הראיות 1-28. עיון בתיק החקירה מלמד כי מעורבים רבים נחקרו בחשד לארגון האירוע ללא היתר כדן וזאת לפי סעיפים 4 ו-14(א) לחוק רישוי עסקים, תשכ"ח-1968 (להלן: "**חוק רישוי עסקים**"). מהראיות שאספה היחידה החוקרת עולה כי אכן בייחס לחלק מהחשודים קיימות ראיות המבססות חשד סביר בייחס לעבירות בהן נחשדו. בנוסף, מתיק החקירה עולה כי בנו של המבקש, העובד בעסק, הוא שהשאיל את הרכב לאדם אחר החשוד בארגון האירוע בטבע. בנו של המבקש ידע שהרכב מיועד לצורך הפקת מסיבת פורים (הודעה שסומנה 19 שורות 7-22 וכן בהמשך שורות 53-64) אם כי לטענתו לא ידע היכן יתקיים האירוע ולא התעמק בהיתר הנדרש לכך. מהראיות עולה כי בנו של המבקש אף השתתף באירוע האמור, כמשתתף באירוע (לצרכי בילוי). עם זאת, לא קיימת תשתית ראייתית שיכולה לקשור אותו לארגון המסיבה או לידיעה על כך שמאגני המסיבה עשו זאת ללא היתר כדן.

המבקש עצמו מסר הודעה פתוחה ביום 10.3.20 (סומנה 24). חרף טענות המשיבה בדבר קיומה של תשתית ראייתית נסיבתית שיש בה כדי לקשור את המבקש, בחקירה זו המבקש לא הוחשד בעבירה כלשהי ולא עומת עם ראיות הקושרות אותו לביצוע עבירות לפי סעיפים 4 ו-14 לחוק רישוי עסקים או כל עבירה אחרת, לא בכדי. נכון הוא שטענת המבקש במסגרת בקשתו זו, לפיה המבקש ידע רק בדיעבד שהרכב הושכר לצורך הובלת ציוד לאירוע, איננה מדויקת ואולי אף מיתממת לנוכח גירסת בנו, אלא שאין בכך כדי לקשור את המבקש לארגון המסיבה וממילא לעבירות הנחקרות בתיק.

כך גם לא ניתן לייחס למבקש ידיעה בדבר קיומו או העדרו של אישור מתאים לארגון המסיבה על ידי החשודים הדומיננטיים שחלקם אף קשרו עצמם לאירוע (ראו למשל הודעותיהם של החשודים אשר סומנו 15,16,17 ובעיקר הודעה שסומנה 28).

המסקנה מכל האמור לעיל היא שלא ניתן לייחס למבקש חשד ברף ובעוצמה הנדרשים לעבירות לפי סעיפים 4 ו-14 לחוק רישוי עסקים.

7. יצוין בהקשר זה כי לא ניתן לייחס למבקש שותפות בייחס לעבירות לפי סעיפים 4 ו-14 (א) לחוק רישוי עסקים לנוכח הוראות סעיף 14 (ג) ו-(ד) לחוק האמור. בהקשר זה אפנה גם לאמור בסעיף 14 לחוק רישוי עסקים הקובע לאמור: "נעברה עבירה לפי סעיף 14 מתוך רכב או באמצעות רכב, רואים את בעל הרכב או את המחזיק בו, כאילו הוא עסק בעסק בעצמו, **זולת אם הוכיח שלא הוא עשה כן ואת זהותו של האדם שהרכב היה ברשותו בעת שנעברה העבירה**, או שהוכיח כי הרכב נלקח בלא הסכמתו". אין ספק כי במקרה זה, המבקש הציג חוזה השכרה לחשוד אחר בתיק וכי המבקש הוכיח את זהות "האדם" שהרכב היה ברשותו בשעת העבירה. אוסיף כי לצורך ביסוס החשד נדרשות ראיות הקושרות את הבעלים של הרכב לביצוע העבירות ולא את הרכב לביצוע העבירות.

8. **אשר לעילות התפיסה:** הצדדים בטיעוניהם התייחסו לעילות ותכליות התפיסה שנקבעו בסעיף 32 (א) לפסד"פ. לטעמי, לנוכח טיב העבירות הנחקרות בתיק זה, עילות התפיסה הרלוונטיות והדומיננטיות הן העילות הנקובות בסעיף 27 א (א) (2) לחוק רישוי עסקים. לצד האמור, קיימת גם עילת תפיסה שעניינה הצגת הרכב כראיה במשפט, אלא שבקשר לעילת תפיסה זו ניתן להסתפק באמצעים פחותים ומידתיים של חלופת תפיסה, כפי שיפורט עוד בהמשך.

9. כך או אחרת, עילת התפיסה הינה תלוית חשד סביר ולנוכח מסקנתי דלעיל לפיה לא קיימת תשתית ראייתית ברמה מספקת למעורבות המבקש בעבירות, הרי שממילא גם עילות התפיסה אינן בעוצמה הנדרשת. לפיכך, לטעמי, תנאי השחרור שהוצעו על ידי המשיבה אינם מידתיים ואינם סבירים בנסיבות העניין. כך במיוחד בייחס להפקדה הכספית המבוקשת. על כן, לא מצאתי במקרה זה להטיל הפקדה כספית.

10. לנוכח כל האמור לעיל, אני מורה ליחידה החוקרת להשיב את הרכב למבקש בתנאים הבאים:

א. התחייבות המבקש להתייצב ולהציג את הרכב בכל עת ולפי דרישה.

להבטחת התנאי האמור:

ב. המבקש יחתום על התחייבות עצמית (ערבות עצמית) על סך 5000 ₪.

ג. איסור די איסור דיספוציה מכל סוג ברכב הנ"ל.

11. המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.

12. ניתן לקבל את תיק החקירה באמצעות המזכירות ביום 2.4.20.

ניתנה היום, ז' ניסן תש"פ, 01 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.